

Baxterbrunch

Delen maakt draaglijk

TEKST Grete Flies // FOTO'S Cois Van Rosendael

Ramses en Aster zijn de zoontjes (2,5) van Melanie en Niels uit Gent. De tweeling heeft een zeldzame immuunziekte, waardoor ze wekelijks een inspuiting met antistoffen moeten krijgen. Dat doet (een beetje) pijn. Om deze onaangename momenten voor iedereen draaglijk te maken, werd de Baxterbrunch in het leven geroepen. Samana Magazine ging op de koffie om te zien hoe dit gezin creatief omgaat met tegenslag.

Om de wekelijkse prik aangenaam te maken, werd de Baxterbrunch in leven geroepen.

Wanneer we bij de familie Van Couter-Goethals arriveren voor de wekelijkse Baxterbrunch op zondag, worden we hartelijk ontvangen door de jonge ouders. Ze hebben zelfs voor ons een bordje bijgezet. De twee kleine jongens

zijn een beetje teleurgesteld om de journalist en fotograaf te zien. Ze verwachten namelijk hun nieuwe vriend Jackson (3) en kijken reikhalzend naar hem uit. “Vandaag is het de eerste keer dat we op de Baxterbrunch

bezoek krijgen dat we eigenlijk niet zo goed kennen”, legt Melanie uit. “Ik kwam via Instagram in contact met Carolien. Zij en haar man Willem hebben namelijk ook een zoontje dat wat extra zorg nodig heeft. Vandaag ontmoeten we hen dus voor het eerst. De tweeling vindt het erg spannend dat hun nieuwe vriend op bezoek komt. En Niels en ik vinden het vooral plezant om nieuwe mensen te leren kennen. Zeker in het begin vroegen we op onze Baxterbrunch enkel familie of naaste vrienden. Het was tenslotte voor iedereen een onwennige situatie. Maar na een tijd was het niet meer zo evident om mensen een zondag voor ons te laten reserveren. En als iemand van ons bezoek een hoestje of snotneus had, konden we het niet laten doorgaan. Aster en Ramses waren zeker toen nog veel te gevoelig voor infecties: ze zouden zelf meteen erg ziek worden.”

(G)een pretje

Ziek, dat zijn Ramses en Aster dus. Ze hebben een primaire immuundeficiëntie, ‘hypogammaglobulinemie’ genaamd, wat maakt dat ze vooral vorig jaar heel vaak in de lappenmand lagen. Intussen gaat het iets beter met de guitige mannetjes, mede dankzij de Baxterbrunches.

“Klaar,” klinkt het wanneer het zakje op zijn rug hangt.

“Elke zondag hebben de jongens een inspuiting met antistoffen nodig, die via infuusjes 45 minuten moet doorlopen”, legt Niels uit. “Dat prikje doet een beetje pijn en de doorlooptijd is ongemakkelijk. Ook voor Melanie en mij is het toedienen van die inspuiting geen pretje. De eerste keren ging dat gepaard met gekrijs, geworstel en andere toestanden waar niemand blij van werd. Dat moest dus anders.” Gelukkig houdt het koppel van etentjes en feestjes geven, dus was de combinatie met een brunch snel gemaakt. “Ik heb altijd de reflex om leuke dingen mooi te maken”, zegt Melanie. “Een brunch was de ideale manier om deze lastige klus op te vrolijken met verbondenheid en positiviteit. De voorbereidingen en opkuis nemen we er met plezier bij.”

Zorgenkindjes

Die voorbereidingen houden in dat Niels 's morgens naar de biomarkt trekt voor wat gezonde lekkernijen, terwijl Melanie de tafel feestelijk dekt. En hij maakt de recepten die zij uitkiest. Van een goed team gesproken. Rond tien uur arriveren de gasten. “We vragen meestal één of twee volwassenen, al dan niet met hun kinderen. Vandaag is dus een beetje een uitzondering: met jullie erbij zijn we met wat meer. Toen Ramses de vele bordjes op tafel zag staan, was hij erg opgetogen: ze zouden vandaag extra veel applaus krijgen.” Wat Melanie daar precies mee bedoelt, zal ons later duidelijk worden. Nu went iedereen nog aan alle nieuwe gezichten, maar speelgoed breekt al snel het ijs. De tweeling weet goed wat hen vandaag nog te wachten staat. De verdovende zalf is al uitgesmeerd op hun billetjes, een eerste fase die hen doorgaans al wat onrustig maakt. Gelukkig zorgt Jackson voor voldoende afleiding. “Hij heeft het syndroom van Usher, wat betekent dat hij doof geboren is, en een oogaandoe-

ning, waardoor op termijn zijn zicht kan wegvallen”, legt Carolien uit. “Toen ik de mooie beelden van Melanie en haar gezin op Instagram zag, ben ik haar beginnen te volgen. Als je allebei een ‘zorgenkindje’ hebt, voel je wel een zekere verbondenheid. Toen ik aanbod om te helpen, ging Melanie daar graag op in. Daarom kwamen we vandaag van Hoogstraten naar Gent gebold.”

(Een beetje) pijn

Er wordt smakelijk koffie geslurpt, hummus gesmeerd, sapjes gesipt, quiches gesmuld en aan fruit gesabbeld. De ouders wisselen gelijkaardige ervaringen uit, delen herkenbare gevoelens en vinden elkaar, terwijl de kinderen zichzelf en elkaar verliezen en weer terugvinden in hun spel. Wanneer het tijd is voor het prikje, gaat dat wonderwel zonder veel drama. Ramses is stiekem opgelucht dat hij nog even mag verder spelen en Aster gaat met mama en papa mee naar de keuken, waar Niels al alles voorbereid en klaargelegd heeft. “De ene keer gaat het vlotter dan de andere keer, maar de houdgrepen van in het begin zijn er gelukkig niet meer bij. Net als de decibels.” Aster jammert dat hij niet wil en kondigt zelf een aantal keer aan dat het pijn gaat doen, waarop Melanie en Niels telkens bevestigen, maar ook nuanceren dat het ‘een beetje’ pijn gaat doen. “Het heeft geen zin om dat te gaan minimaliseren en te doen alsof het allemaal niet

De ene ouder verpleegt, de andere troost.

zoveel voorstelt”, vindt Melanie. “Dat is potverdorie niet plezant en het is normaal dat die kinderen daar opstandig of verdrietig van worden. Ook voor die gevoelens moet ruimte zijn.” Vandaag verloopt alles redelijk rustig. Het klikken van het fototoestel leidt Aster duidelijk wat af van de onaangename situatie. Niels en Melanie houden zich aan de taakverdeling: de ene verpleegt, de andere troost. Bij elke hande-

ling leggen ze in kindertaal uit wat er gebeurt, al kent Aster het intussen zelf bijna uit het hoofd. “Is klaar!”, klinkt het wanneer het zakje met de spuit op zijn rug hangt. Vanaf dan moeten de antistoffen drie kwartier langzaam inlopen.

Gewoon zijn

Aster nestelt zich bij Carolien, terwijl Ramses dezelfde procedure als zijn broer ondergaat. Op zo'n moment zijn Niels en Melanie oneindig dankbaar voor de aanwezigheid van hun bezoek.

“Vaak vragen mensen of ze wel genoeg doen”, weet Melanie. “Ze voelen zich soms nutteloos, omdat ze geen grote inspanningen moeten leveren. Maar een extra paar handen en ogen betekent voor ons zoveel. Het rugzakje met de spuit is duizend euro waard. Daar mag dus niets mee gebeuren en het is goed als mensen dat mee in het oog kunnen houden. En wanneer we met de ene broer bezig zijn, volstaat het om er ‘gewoon te zijn’ en de andere broer bezig te houden.

Het is een wereld van verschil wanneer het bezoek de broers mee afleidt.

Het is voor ons een wereld van verschil.” Toch is het eerder ‘on-Vlaams’ om hulp te durven vragen én aanvaarden. Wij zijn een volk dat liever zijn plan trekt en anderen niet wil belasten met zijn problemen. Kortom, we stellen ons niet graag kwetsbaar op. “Dat merk ik inderdaad ook rond mij: sommige mensen zouden wat wij doen nooit ‘durven’. En dat terwijl iedereen zo graag wil helpen. Meestal weten mensen niet hoe, maar ze willen graag iets doen. Dus ik denk niet dat we hen belasten. We creëren warme momenten van verbondenheid. Delen maakt tenslotte draaglijk.”

Applaus!

Plots gaat er een alarmpje af vanop Asters rug, wat hem zichtbaar blij maakt. Zijn baxtertje is leeg gedruppeld! Hij verdwijnt weer met Niels in de keuken om zich van het noodzakelijke kwaad te ontdoen. Even later wordt er fors op de keukendeur geklopt, waarop iedereen in de woonkamer verwachtingsvol opkijkt. Aster zit op papa's arm en straalt wanneer hij een stevig applaus in ontvangst neemt: een beloning voor de bangelijke prestatie die hij en zijn broer alweer geleverd hebben. “Ze zien er altijd streng op toe dat iedereen mee applaudisseert”, knipoogt Melanie. “Wie niet klapt, wordt tot de orde geroepen. Maar blijkbaar is jullie fotograaf vandaag geëxcuseerd.” Gelukkig maar, anders hadden we nu niet deze vertederend mooie kiekjes van een dappere tweeling, hun creatieve ouders en hun hartverwarmende Baxterbrunch. We vonden het een voorrecht mee te mogen aanschuiven. ●●

Een stevig applaus is de beloning voor de bangelijke prestatie!

